

MANN MED MENING:
Under innspillingen av den blende «Robinsoneks-
pedisjonen» har program-
leder Christer Falck fått
bitre blikk fra innbygger-
ne på øya Besar i Malay-
sia. Fordi han som aldri
har smakt øl og synes
religion er både farlig og
uinteressant, oppfører
seg som en bedre muslim
enn dem selv.

Tekst: Line Tiller
Foto: Siv Seglem

Naken 27

Jesus, Christer

Å kvitte seg med venner, å drite ut kjæresten, å vise fram ballene sine under et intervju – ingenting vil noensinne bli for mye for Christer Falck (40).

«Jeg vil stille alle bønder tett i tett for å se hvor mange man kan drepe med ett skudd. Det hadde vært et bra realityshow, det.»

Christher Falck (40) har bakt kake. Eller brioché, som han kaller det. Han har mikset smoothie også. Og invitert oss hjem til den hvite eneboligen sin.

Smøring, eller ekte godhet? Sikker ikke det siste.

Jeg bestemte meg for å være så råten jeg bare kunne på tv den gangen. Shit, nå er kamera her, nå må jeg gjøre noe spektakulært og kjipt, tenkte jeg. Jeg måtte jo by på noe. TV 3 hadde tross alt betalt fybilletten min.

Dette er bakgrunnen til at Christher i 1999 ble kalt riksklyse og fikk en hatside med 100.000 medlemmer på nettet etter den første runden av «Robinsoneks-pedisjonen», hvor han stilte som deltaker. Du husker det kanskje ikke, men førstemann som ble stemt ut i Robinson-historien var en rik bergenser med rød bart. Christher mente at dette var tre gode grunner for å få ham hjem. Han satte ut et enkelt rykte om at bergenser hadde forført en 14-åring på soverommet første kvelden. De andre bleit på.

Etter hvert fortalte jeg at historien bare var løgn, men at jeg var i stand til å gjøre slikt om folk koddet med meg. Det beste er å starte med forventningene på bunn, også jobbe seg oppover i popularitet, da blir ingen skuffa.

Han mener folk i Norge alt for ofte setter på seg en falsk gladmaske.

Folk skal framstå som så jævla hyggelige og koselige hele tida. Slik er det med dem som selger musikk også. Plateselskap tenker ikke kvalitet, de tenker bare på hva folket vil ha, sier han.

(Bare en liten digresjon her for deg som tenker: «Hæ? Hva med Kongen av puppepop? Er ikke Christher plateselskapsdirektøren som ga ut Lene Alexandras My Books Are OK?»). Jo, men det var en kynisk og impulsiv tulleide for å oppnå spalteplass og, etter hvert fordi sangen utrolig nok ble en hit, masse penger. I dag sier Christher at «Lene var den største bommert i min karriere fordi hennes pupper går ut over kredibiliteten til artistene jeg har i dag».)

Da får Christher fortsette:

Og folket er utrolig lite kulturelt bevisste på hva de ser og hører. Derfor er det så lett å lure det norske publikum. Ta Postgriobygget for eksempel. Nå er gutten i gang.

- Vi lager en sang om å fiske krabber! Det kjenner folk seg sikkert igjen i. At man lager sanger om trivielle ting, det skal man liksom belønnes for «Jeg gikk og kjøpte meg pølse, også gjorde jeg vanlige ting». Åå, det har jeg også gjort! Kosselig sang, den kjøper jeg. Kjendiser stiller opp på «Skal vi danse?» og får spørsmål om hva de føler, og de sier «Kjempebra, nå tar jeg en dag av gangen». Woohoo, Norge elsker deg fordi du tar en dag av gangen. Py faaaani!

Christher ler innimellom utbruddet, men han mener det han sier.

Jeg har så lyst til å gjøre noe vondt med alle disse menneskene!

- Hvem?

- Alle. Alle som liker «Allsang på Grensen» og Tommy Steine som tuller med hva «olsok» betyr, så folk bare: «Hæhæhæ» i alle landets sofakroker, og tenker «Ja, det var jo litt artig», også snakker de om hva olsok betyr over dippen.

- Men det høres ut som de aller fleste.

- Ja, og disse styrer Norge. Jeg vil stille alle bønder tett i tett, slik som under krigen, og bruke hagla for å se hvor mange man kan drepe med ett skudd. Det hadde vært et bra realityshow, det.

Det fins ikke mange menn som Christher. Han virker så full av selvillit. Så full av faen. Så komplett blottet for både nerver og grenser.

Får du ofte høre at du er et skikkelig mannfolk?

- Nils Gunnar Lie er et ekte mannfolk. Men jeg er egentlig en lesbisk kvinne i en mannskropp. Jeg vrirker når jeg går. Og elsker flagrende klar. Men egentlig ...

De blå øynene hans minsker under øyebrynene. Han smiler nådeløst. Og det er nå han åpner gidelåsen på dongeribuxsa si.

Han roter rundt der nede med høyrehånda, og klemmer til slutt ballene sine gjennom gyften og lar de bade i sollyset fra stuevindue på Nordstrand. Ballene er barberte. Tre, fire lange stive strå som har unnspluppet hovelens skjelver på et nuppette lysrosa underlag.

... så er dette det mest metrosekuelle jeg har.

Pornopung.

Christher har bare fem venner. Han kjenner mange, og enda flere tror de kjenner ham. Christher leverer liv hvor han har det morsomt på hverdager mellom 08.00 og 20.00, fordi da er folk våkne og ekte.

I «utdrikningslaget» hans kom to personer, de så «Jurassic Park 2» på kino mens Christher satt gladnervos og bombesikkert på at det hvert øyeblikk ville hoppe fram noe kadd, men ingenting skjedde og etter rulleteksten gikk alle tre hjem. Like greit, syns han.

- Anders kastet jeg stein på, og befalte ham å være min venn. Han er veldig streit. Jan Egil og jeg hadde skrikekonkurranse inne på en butikk. Han er morsom. Frode tilbød seg å jobbe for meg gratis i ett år. Han er snill.

- Hvilken rolle har du i gjengen?

- Jeg er skjæringspunktet mellom disse tre. Eller, jeg er kanskje ikke snill. Synnøveee! Gi meg et eksempel på at jeg er snill, roper Christher fra sofaen.

Samboeren og mor til hans to barn, en nydusjet kvinne i hvit morgenkåpe, sier han skal vise fram boksen.

Boksen er en sort eske fylt med 24 kort. Det er en hjemmelaget julekalender fra 2005.

- Hæ? Den husker jeg ikke. Er det den med rumpesex?

- Haha, nei... eller jo litt, sier Synnøve. Kalenderen består av en rebus, et bilde av en halv naken Christher og en søt tekst. Gavene var alt fra symaskin, dyre kremer, bøker og turer til Madrid.

- Men dette sier jo ikke noe om min personlighet, dette sier jeg hadde for mye tid og penger på den tida. Få se. Å! Sjøkk da, «Slave for en dag»-gavekort!

For en mann! For et menneske! Jeg var forelsket her, skjønner jeg, sier Christher mens han kaster kortene rundt seg.

- Hvordan har gavmildheten utviklet seg siden?

- Fikk ikke engang julegave i fjor, tror jeg, sier Synnøve tort.

- Men ingen husket 40-årsdagen min forrige uke heller. Jeg satt alene og spiste pizza... men det var det jeg ville.

- Ønsker du deg flere venner?

- Jeg omgås jo mange mennesker, men prøver å unngå ganske mange. Det er kjedelige og uinteressante folk der ute, og vi har ikke så mange timene her på jorda, jeg vil bruke mine på kvalitetsvenner. Folk som ikke snakker om været.

Slike ting sier Christher med et smil. Det er ikke alltid lett å vite hva han faktisk mener, eller om han lyver, men en ting er han dønn ærlig med. Det er hatet mot gift. Røyk, snus og alkohol. Så mye liker han slike ting at han sa nei til en halv

million kroner da han på 90-tallet jobbet som modell. Reklamen var for Marlboro Light. Kjæresten sluttet å drikke fullstendig da de ble sammen. Vil hun gjøre det igjen, blir det uten Christher i sitt liv.

- Det handler om at en kjæreste deler mitt syn. På dette. Ellers kan hun gjøre hva hun vil.

Nei, faren er ikke alkoholiaker. Han har ingen traumer. Historien om Christers avholdsregime startet i barndomsbyen Drøbak. Han bodde i Huldreveien, med en skipperfar som hver helg tok familien med på sjøen for å fiske torsk og en mor som bakte gatas beste boller.

- Helt til jeg en dag satte ut et rykte om at bollene inneholdt pappas sæd. Jeg spiste ikke boller på mange år, jeg jugde så jeg trodde det selv.

Han hadde danskpølse på brødskiva og gikk ikke hjemmefra uten walkman. Han var en nysgjerrig og litt naiv unge.

Så kom klassefesten i niende. Hans første. Øystein og gutta hadde fått tak i sprit. Sprit? Hva var det?

- Jeg trodde vi skulle kose oss med leker og spill, da jeg så den stilleste gutten i klassen oppføre seg helt idiot. Jenter grøn og spydde og folk fortalte vitser som ikke var morsomme. Hvorfor gidder de dette, tenkte jeg. Og det verste er ...

Han tar en slurk av den hjemmelaga blåbærsmoothien.

På byen og premiefester jeg av og til må dra meg på i dag, ser jeg at folk oppfører seg helt likt som på klassefesten. Alle blir 100 % uinteressante. Og alle skal enten slåss eller kline.

Som platedirektor, pr-pusher og snart forlagssjef, føler du ikke at du går glipp av masse sosialt når du kaster alle invitasjoner i søpla?

- Jo, og jeg priser meg lykkelig for å slippe å dra på festen «alle» sier skal bli så artig, for da tenker jeg, oi, jeg har jo «Dexters»-sesong 3 på dvd. Også slipper jeg å snakke om været. Det opplegget der er Norge i et netteskall. Ingen av mine venner snakker om været.

- La oss ringe og høre hva en av dem tenker om været.

Christher er ikke vond å be.

- Hei Frode! Åssen går det. Du, hvordan er været hos deg i dag?

- Eh...det regner. Men egentlig bryr jeg meg ikke så mye om det, sier mannen i telefonen.

- Frode. Du er min aller beste venn.

imgdagbladet.no

HATET/ELSKET: – Jeg omgås mange mennesker, men prøver å unngå ganske mange. Det er kjedelige og uinteressante folk der ute, og vi har ikke så mange timene her på jorda, jeg vil bruke mine på kvalitetsvenner. Folk som ikke snakker om været.